

merater besøgte efterfølgende. Jeg tror, at mange danskere på tilsvarende vis har stærke personlige oplevelser med rigsfællesskabet.

Derfor drejer debatten i dag sig ikke kun om at få gjort stillingen klar med hensyn til, hvor Danmark på den ene og Færøerne på den anden side står i forhandlingerne om Færøernes fremtidige tilknytning til Danmark og rigsfællesskabet på baggrund af det færøske landsstyres ønske om, at Færøerne oprettes som en fri og suveræn stat, og at der etableres en associeret statsforbindelse mellem Danmark og Færøerne. For Kristeligt Folkeparti er det vigtigt, at vi fra dansk side og i denne debat også klart giver udtryk for, at uanset traktater, udvidet selvstyreordning, eller hvad der nu vil blive resultatet af forhandlingerne mellem landsstyret og regeringen, er der nogle bånd vore folk imellem, som vil og skal vedblive at bestå.

Kristeligt Folkeparti er enig med regeringen i, at beslutningen om Færøernes fremtidige tilknytning til Danmark træffes på Færøerne og ikke i Danmark. En beslutning om et frit og suverænt Færøerne har konsekvenser, og som før nævnt håber jeg på, at det i givet fald ikke vil påvirke det grundlæggende forhold mellem vore folk. Men økonomiske konsekvenser må det få, sådan som statsministeren også har tilkendegivet i dag, og vi er enige i, at grundlaget for en økonomisk overgangsperiode skal være en afviklingsperiode på 3-4 år.

Jeg var glad for, at statsministeren i sin besvarelse af forespørgslen pegede på, at tiden under alle omstændigheder er inde til at tage den 50 år gamle hjemmestyreløvs op til revision, og at den danske grundlov giver ganske store muligheder for at udvikle og udforme det færøske selvstyre inden for rammerne af rigsfællesskabet. Jeg opfatter det som et tilsagn fra statsministerens side, uanset at det er det færøske landsstyres ønsker, der nu er til forhandling. Den danske regering skal ikke fremkomme med sådanne egne forslag. Initiativet er Færøernes, og heri er Kristeligt Folkeparti enig med regeringen.

Regeringen har lagt vægt på at føre klar tale over for det færøske landsstyre, og jeg fristes til at tilføje: Sådan som regeringen har for vane, når det gælder forholdet til andre lande. Dermed være også sagt, at der er grænser for, hvor meget tonelejet efter Kristeligt Folkepartis opfattelse skal hæves. Vi lægger vægt på, at begge parter taler med hinanden i stedet for til hinanden.

Sluttelig vil jeg gerne sige, at vi ser frem til, at Folketinget nu får nedsat et udvalg, der kan følge forhandlingerne. Det er nødvendigt, fordi denne sag ikke kun er en regeringssag. Det er ret beset en folkesag, og også af den grund er det vigtigt, at Folketinget er stærkt involveret i processen. Ja, det er ikke bare en folkesag – det er en sag for både det danske og det færøske folk.

(Kort bemærkning).

Óli Breckmann (KF):

Jeg vil tilslutte mig hr. Sjursens råd til regeringen om, at det er landsstyrets dagsorden, der er til forhandling, og at parterne taler med hinanden og ikke til hinanden eller på tværs af hinanden.

Jeg føler af denne debat, at der er opstået en større forståelse. Måske hjalp landsstyrets møde i forgårs med Folketingets interesserede medlemmer på stemningen; man fik forklaret sig selv lidt bedre. Og så må jeg også understrege, hvor glad jeg blev for fru Gottliebs forslag om de muligheder, også uden for Danmark, uden for riget, som ligger i, at man uanset statsborgerskab har et samarbejde tværs over grænserne med de rettigheder og de pligter, som vore borgere gensidigt kan have, også mange år ud i fremtiden.

Kirsten Jacobsen (FRI):

Må jeg starte dér, hvor jeg er enig med statsministeren, for så har vi fået det til en side. Statsministeren har gjort klart, at hvis man får en fri og uafhængig stat på Færøerne, betyder det naturligvis, at denne stat skal have den samme status som andre nordiske stater, og det synes jeg er en helt klar selvfølge. Man kan ikke på den ene side blive en selvstændig nation og samtidig bevare de goder, der var ved at være medlem af rigsfællesskabet. Her er jeg helt enig med regeringen.

Så kan det måske overraske regeringen, at jeg egentlig også godt kan forstå regeringens økonomiske beregninger, hvorefter regeringen mener, at man kan klare problematikken over en 3-4-årig periode. Det er jeg sådan set rent sagt ikke uenig i, set i lyset af det overskud, der er.

Når jeg alligevel har en anden opfattelse, er det, fordi jeg har det ønske, at den færøske befolkning skal stemme ja til at blive en selvstændig nation. Det er jeg nemlig overbevist om at der er et flertal for, og derfor synes jeg, det er